

Чи знаєте ви історію свого села, селища?

Роман ПСАЛТИРА, смт. Степань:

- Напевно, кожен житель Степаня знає його історію. Це містечко є одним з найдавніших поселень Волинського краю. Ще за часів княжої доби Степань був добре укріпленою фортецею, де жили князі з полку св. Володимира Рівноапостольного. Нині від оборонних укріплень залишився великий земляний вал, який є окрасою містечка, символом волі й нездоланності. В історичному формулярі Степанської пожежної частини відмічено, що за часів панської Польщі містечко відновлювали його ж жителі, які страхували свої будівлі в Польському страховому агентстві, а потім спалювали. На кошти, які воно їм виплачувало, будували нові просторі будинки.

У минулому проживав у містечку відомий художник Степан Чуприна. Приємно, що нещодавно тут відкрили стаціонарне відділення координаційно-територіального центру соціального обслуговування малозабезпечених верств населення, в якому знайшли притулок одинокі літні люди.

Людмила ПУТІЛО, с. Зносичі:

- Населений пункт Зносичі відомий з 1620 року як невеличке поселення. Сьогодні - це красиве село, у центрі якого величаво стоять школа, Будинок культури, ФАП, сільська рада, Свято-Георгіївський храм, торговельні заклади. З історії відомо, що його заснували переселенці із села Зносіння. Також існує легенда про пана, в якого була красива донька Маруся, яка покохала сина бідної вдови. Пан не хотів собі такого зятя, тому й віддав хлопця в солдати. Молоді відшукали один одного, і щоб бути завжди разом, обоє втопились в озері, яке одразу стало чорним. Розгніваний пан з люті запалив маєток. Люди рятувалися, хто як міг, домашні речі зносили на місце, де нині розташоване село. Зносичі - це мальовничий куточок Полісся, де живуть чесні та працьовиті люди.

Олена МАРТИНЮК, с. Карпилівка:

- Як населений пункт, село відоме з другої половини XVI століття. Документи про заснування не збереглися, але з покоління в покоління передається легенда про багатого господаря, який мав двох синів. Старший поїхав на заробітки, де й оженився, а молодший Карпо знайшов свою долю в рідному краї. Одружившись, парубок обзавівся чималим господарством, почав обробляти землі. Кажуть, що село назвали на його честь.

У 1895 році священик карпилівської церкви Огофілакт Кошхпанезич у літописі записав, що до 1830 року село було у володінні польських ксьондзів. А в результаті революційних дій поляків проти російського уряду стало належати Росії. У 1853 році там налічувалось 95 дворів, нині - 563. Також знаю, що на початку XX століття цими землями володів поміщик Петровський.

Записала Ольга ЛОТОЦЬКА.